

Μαρτυρία 1

Ήταν μία ηλιόλουστη μέρα στις γειτονιές της Άχνας, όπου εμείς καθόμασταν ξέγνοιαστα στην αυλή. Ξαφνικά ακούσαμε τη σειρήνα και την καμπάνα του χωριού να χτυπά. Είδαμε τα αεροπλάνα των Τούρκων να πετούν πάνω από το χωριό μας.

Φοβηθήκαμε τόσο πολύ που τρέξαμε πανικόβλητοι μέσα στο σπίτι να αρπάξουμε ό,τι σημαντικό είχαμε, να το πάρουμε μαζί μας.

Φύγαμε τρέχοντας από το χωριό και καταλήξαμε σε ένα δάσος. Αφήσαμε πίσω τα σπίτια μέσα στα οποία μεγαλώσαμε, τις γειτονιές που παίζαμε και το σχολείο στο οποίο μορφωνόμαστε.

Ζούσαμε σε αντίσκηνο, για ένα χρόνο περίπου, με λίγο φαγητό και νερό. Κοιμόμασταν κάτω στο έδαφος και για να ζεσταθούμε σκεπαζόμασταν μόνο με μία κουβέρτα. Ακόμη φοβόμασταν μήπως μας δαγκώσει κανένα φίδι ή τρωκτικό. Κάθε βράδυ τα μάτια μου γέμιζαν δάκρυα από τη νοσταλγία για το χωριό μου.

Περάσαμε δύσκολες κι άσχημες στιγμές εκείνο το διάστημα. Στο τέλος καταφέραμε να ξαναφτιάξουμε τη ζωή μας σε άλλον τόπο, μα ποτέ δεν ξεχνούμε τα μέρη μας.

A.P.